

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2011 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA	Leszek Kamiński
Sędzia WSA	Mirosława Kowalska (spr.)
Sędzia WSA	Bogusław Cieśla
Protokolant	spec. Sylwia Kruszyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **6 października 2011 r.**
sprawy ze skargi **P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością** z siedzibą w
Warszawie
na decyzję **Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego**
z dnia **8 kwietnia 2011r.** znak: **DON/ORZ/7200/1275-1/10/11**
w przedmiocie **odmowy stwierdzenia nieważności decyzji**

- I. **uchyla zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji,**
- II. **stwierdza, że zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku,**
- III. **zasądza od Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego na rzecz skarżącej spółki P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Starszy sekretarz sądowy

Uzasadnienie

Zaskarżoną, w niniejszej sprawie, decyzją z dnia 8 kwietnia 2011r., znak DON/ORZ/7200/1275-1/10/11, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego uchylił własną decyzję z dnia 18 lutego 2011r., znak DON/ORZ/7200/1275/10/11 i odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 19 lipca 2010r., znak OA-7144/253/19/07, którą utrzymano w mocy decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta Rzeszowa z dnia 25 czerwca 2008r, znak NB.4.52.7355/12/08, nakazującą na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane - P4 Sp. z o.o. z siedziba w Warszawie wykonanie rozbiórki stacji bazowej telefonii UMTS na budynku nr 91 przy ul. Ustrzyckiej w Rzeszowie.

W uzasadnieniu Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego stwierdził, że stacja bazowa, przedmiotowa w sprawie stanowi budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane. Inwestor wykonał roboty w oparciu o zgłoszenie, w stosunku do którego właściwy organ nie wniósł sprzeciwu (decyzja Prezydenta Rzeszowa z dnia 18 grudnia 2007r., w przedmiocie sprzeciwu została uchylona decyzją Wojewody Podkarpackiego z dnia 5 marca 2007r., a postępowanie umorzono).

Zdaniem organu, inwestor nabył legitymację do wykonania inwestycji na podstawie zgłoszenia mimo, że ta wymagała pozwolenia na budowę. Brak było podstaw do zastosowania sankcji z art. 48 ustawy Prawo budowlane, nie wykluczało to trybu z art. 50 i 51 ustawy Prawo budowlane.

Tym samym, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego w opisanej wyżej decyzji odstąpił od poglądu wyrażonego we wcześniejszym swoim rozstrzygnięciu z dnia 18 lutego 2011r., znak DON/ORZ/7200/1275/10/11, zgodnie z którym skoro inwestor działa w ramach zgłoszenia to ingerencja nadzoru budowlanego nie była dopuszczalna i nakaz rozbiórki w trybie art. 51 stanowi o wadze rażącego naruszenia prawa jaką dotknięta jest decyzja kontrolowana w postępowaniu nieważnościowym.

W tych warunkach, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego orzekł jak w zaskarżonej decyzji ostatecznie odmawiając stwierdzenia nieważności decyzji rozbiórkowej.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na powyższą decyzję wniosła P4 Sp. z o.o., zarzucając naruszenie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. przez

błędne uchylene pierwotnej decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, błędne ustalenie faktyczne, że pomimo zgłoszenia, Spółka dokonała samowoli, a jedynym sposobem usunięcia naruszenia jest wydanie nakazu rozbiórki, naruszenie art. 7, 8, 11, 77 k.p.a. przez zaniechanie wyczerpującego zebrania materiału dowodowego w sprawie, art. 107 § 3 k.p.a. przez uzasadnienie decyzji bez wyjaśnienia jej podstawy prawnej i radykalnej zmiany wcześniej prezentowanego stanowiska.

W odpowiedzi na skargę organ podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Rzeczą Sądu, zgodnie z brzmieniem art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2002r., Nr 153, poz. 1269 ze zm), było dokonanie kontroli zaskarżonej decyzji pod względem zgodności z prawem.

Zaskarżona decyzja nie odpowiada przepisom prawa. W ocenie Sądu dla prawidłowego rozpoznania niemniejszej sprawy zachodziła też potrzeba wyeliminowania decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego poprzedzającej wydanie decyzji zaskarżonej.

W ocenie Sądu, stanowisko Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego każdorazowo nie było poparte czytelną argumentacją prawną, odnoszącą się do okoliczności sprawy.

Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego zobowiązany będzie do ponownego rozpoznania sprawy zgodnie ze wskazaniem Sądu, w warunkach umożliwiających zachowanie zasady wynikającej z przepisu art. 15 k.p.a.

Przedmiotem kontroli w postępowaniu nieważnościowym, była jak to wskazano na wstępie, decyzja rozbiórkowa odnosząca się do inwestycji, opisanej jako stacja bazowa telefonii komórkowej zlokalizowana na dachu budynku. Decyzję rozbiórkową oparto na przepisie art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane w okolicznościach dokonania zgłoszenia inwestycji, bez skutecznego sprzeciwu uprawnionego organu.

Kontrolując ww. decyzję rozbiórkową, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego powiązał ocenę jej zgodności z prawem, w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., czyli tylko z dopuszczalnością ingerencji nadzoru budowlanego w warunkach, gdy inwestor dysponował skutecznym zgłoszeniem tej inwestycji.

I tak, pierwotnie organ stwierdził nieważność decyzji wskazując, że skoro było zgłoszenie to zamykało ono drogę do nakazu rozbiórki, w zaskarżonej decyzji zaś

zaakceptował nakaz rozbiórki w trybie art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane, wobec niemożliwości zastosowania przepisu art. 48 ustawy Prawo budowlane .

Zdaniem Sądu, organ powinien odpowiedzieć na pytanie, czy nakaz rozbiórki zawarty w decyzji kontrolowanej w postępowaniu nieważnościowym jest dotknięty w szczególności wadą rażącego naruszenia prawa, czy też prawu odpowiada, a w każdym razie nie narusza go w sposób rażący.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, organ zobowiązany będzie do ustalenia, czy zastosowanie art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane uzasadnione było przypadkiem innym niż określone w art. 48 ust. 1 lub w art. 49b ust. 1.

Stacja bazowa telefonii komórkowej, jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, z zasady powoduje zmianę sposobu zagospodarowania terenu, co rodzi obowiązek ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu i wymaga wydania decyzji o pozwoleniu na budowę.

Organ rozważy, czy inwestycję można było w postępowaniu rozbiórkowym uznać za dokonana w warunkach zgłoszenia w całości, w części, czy też jej zakres realizacji pozostaje w oderwaniu od zgłoszenia, a wymagał pozwolenia na budowę.

Analiza akt sprawy (zgłoszenie, a opis inwestycji wykonanej) zdaje się wskazywać, że doszło do przekroczenia zakresu zgłoszenia, że miała miejsce rozbieżność między zgłoszeniem, a wykonaną i objętą nakazem rozbiórki inwestycją.

W przypadku potwierdzenia przez organ tej tezy, zobowiązany będzie do dokonania oceny, decyzji kontrolowanej w postępowaniu nieważnościowym, pod kątem prawidłowości zastosowanej podstawy prawnej nakazu rozbiórki.

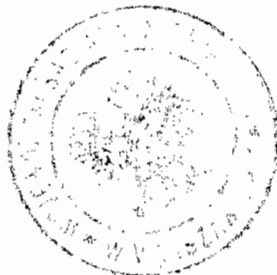
Organ rozważy wówczas, czy w takim wypadku, kiedy powstał inny niż w zgłoszeniu obiekt - stanowiący stację bazową telefonii komórkowej jako zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie - właściwy był tryb z art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane, czy też powinno dojść do rozpoznania dopuszczalności inwestycji w trybie art. 48 ustawy Prawo budowlane.

Zgłoszenie wykonania określonych robót budowlanych i brak sprzeciwu właściwego organu wyłącza, co do zasady ustalenie, że roboty te były wykonywane w warunkach uzasadniających zastosowanie art. 48 ustawy Prawo budowlane chyba, że rzeczywistym zamiarem inwestora jest obejście przepisów o uzyskaniu pozwolenia na budowę.

Rozpoznając sprawę ponownie organ będzie miał na uwadze powyższe wskazania Sądu.

Organ, działając w trybie postępowania nieważnościowego, zobowiązany będzie do wnikliwej, merytorycznej oceny decyzji kontrolowanej w tym postępowaniu z punktu widzenia wszystkich przesłanek o których mowa w przepisie art. 156 k.p.a. - ze szczególnym uwzględnieniem przesłanki rażącego naruszenia prawa, którą zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym należy badać przez trzy, postrzegane łącznie, przesłanki: oczywistość naruszenia prawa w okolicznościach sprawy, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze, skutki, które wywołuje decyzja.

Wojewódzki Sąd Administracyjny orzekł jak w sentencji w trybie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c , art. 152, art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.(Dz. U. 153 poz. 1270 ze zm.).

**Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem**

Starszy sekretarz sądowy

Dorota Wasilek